

RÓZSA ÉS LILIAM

A mai nap is úgy indult, akárcsak a többi. Séta a virágboltba, majd le a folyóhoz. Tizennégy éve így megy ez már, mióta Eszterkém, angyalként távoztál.

Még az elemi iskolában találkoztunk, osztálytársak voltunk. Húsz éves korunkra meg is házasodtunk. Micsoda élet volt. Tele vágyakkal és álmokkal. Szerettünk volna egy falusi házikót, és két gyermeket. Egyik sem jött össze. Eszterem, édes Eszterem.

Mikor leértem a folyópartra, egy fiatal fiú épp a Te fényképedet nézte. Én függesztettem fel az nyárfára, ahol először megcsókoltalak. Hányszor szöktünk ki ide esténként, Eszतिकém.

Csak állt ott a fiúcska, gondolkodott. Nem tudom mi járhatott a fejében. Talán a neveden gondolkodhatott. Vagy hogy hol készült a kép. Esetleg, hogy boldog voltál-e. Netalán a hajad színén morfondírozott.

Eszterke, milyen gyönyörű is voltál, mikor ezt a fényképet készítettem Rólad a Városligetben. Fekete hajad csak úgy fújta a szél. A kedvenc szoknyádat viselted. Ekkor jegyeztelek el.

Közelebb mentem a fiúhoz. Csak álltunk szótlánul. Megkérdezte, ismertelek-e. Hát hogyan ismertelek volna, kedves Eszतिकe. Elmosolyodtam, s mesélni kezdtem Rólad. Az első találkozást, hogy milyen voltál, hogy mennyire szerettük egymást.

Megkérdezte mi történt Veled, Eszterkém. Lesápadt, mikor megtudta, hogy hajóbaleset volt. Hogy pont itt. Hogy az akácfánkkal szemben. Hogy a hároméves házassági évfordulónkon.

Eszतिकém, miért nem én sérültem, mikor az a másik hajó nekünk ütközött? Miért nem engem vitt el a nagy hullám, miért...?

Odasétáltam a korlátokig. A part egy része azóta el van kerítve. Már nem tudlak Téged a vízben kergetni. A part sem nyitott, és Te sem vagy itt. Minden nap átdobok a korláton egy vörös rózsát. A kedvenc virágodat. Még a kiskertünket is tele ültetted velük. Pedig hányszor szúrta tövisük a szép kezeidet, Eszतिकém. És egyébként is, a liliumot én mindig jobban szerettem.

A korlát ugyanolyan koszos, mint mindig. De érted még az ingemet sem félttem. Ennyi a legkevesebb, amit még Érted tehetek, drága feleségem.

Ezután megjelent mellettem a fiú. Elmesélte, hogyan vesztette el édesanyját 8 éves korában. Borzalmas tragédia.

Ahogy álltam ott, a fiúcska lefényképezett. Ezután távozott.

Hirtelen madárhangot hallottam. Kihajoltam a korláton. Tudtam, hogy Te vagy az. S én kizuhantam a korláton.

Most állok a habokon Veled, Esztikém. Szemben a nyár, rajta két kép. Az egyikben Te vagy, a másikon én a korlátnál. A fiúcska pedig minden nap a folyóba dob egy szál liliomot, egy szál vörös rózsával.